

Bibelens vei til folkene

Av Arvid Svärd.

Fris: heft. 2,75, innb. 3,70.

«Gjennom det hele går som en rød tråd den sannhet at ingen mørkets makt har kunnet hindre Guds levende ord i å gå sin gang. Forfatteren er grepet av dette, og leseren vil også gripes.»
Budbæreren.

«Bokens oppgave er å vise Bibelens erobrende vei gjennom trengsel og kamp til de forskjellige folk, og Guds bevarende hånd over den gamle bok gjennom alle tider. På en fortreffelig måte har det lykkedes forfatteren å løse denne oppgave. En leser seg varm og glad.»

Gustav Nielssen i «Evangelisten».

«Det er som et strålende eventyr å lese om alle de uovervinnelige hindringer som tross alt brytes ned i det imponerende og herlige arbeid for bibeloversettelsen og misjonen.»
Sandefjords blad.

Oslo Forlagstrykkeri

SOFIES PREKIN

SOFIES PREKEN

JEG PRISER DEG, FAR, HIMMELNS OG JORDENS
HERRE, FORDI DU HAR SKJULT DETTE FOR DE
VISE OG FORSTANDIGE, OG ÅPENBART DET
FOR DE UMYNDIGE, JA, FAR, FORDI SÅLEDES
SKJEDDE DET SOM VAR VELBEHAGELIG FOR DEG.

MATT. 11, 25-26

3. OPPLAG - 10.000

NORSK LITTERATURSELSKAP
OSLO 1941

FORORD

... og I, Israels barn, I skal
sankes opp en for en.

Esaias 27, 12.

Denne skildringen av en alminnelig vaskekones liv med Gud viser oss klart hvorledes det engelske «One-by-One-Band» forsøker å åpne de kristnes øyne for nødvendigheten av å utbre Guds rike på jorden ved å *vinne sjelene en for en*. I vår tid er det virkelig nødvendig å peke på nettopp dette, for enda det prekes mer i vår tid enn noensinne før — sporer vi så liten framgang. Men hvor Guds ånd får plass i hjertene, blir hver enkelt av de troende — sjelevinnere. Mange av de store predikantene har påpekt dette. Moody sier: «Den beste måten å vinne massene på er å vinne dem en for en. Og dr. Torrey sier: «Evangeliet vil aldri gjennom prekener nå ut til hele jorden — bare ved at den enkelte er med i gjerningen.»

Den falne, forpinte, forførte og forblindede verden trenger *bønn* — alvorlig, trofast *forbønn*. Ikke at vi ber i ny og ne eller nøyes med å be

for alle i sin alminnelighet, men virkelig bønn for dem som Gud minner oss om og legger oss på hjertet; og *da be — vedvarende og trofast inntil bøttesvaret kommer.*

Får Guds ånd makt i hjertene våre, blir vi også villige til å snakke til disse sjelene når høvet er der. Leser vi evangeliene, så finner vi mange beretninger om Jesus i samtale med den enkelte. Og det står om Andreas — en av de første som fulgte Mesteren — at han fant sin bror Simon og førte ham til Jesus. (Joh. 1, 41—43). På samme måte fant Filip Natanael (v. 46) og fikk ham overtalt til å følge med til Jesus. Og mange av oss kunne sikkert fortelle noe lignende fra vår egen omvendelse. La da Guds ånd få lov til å bruke oss alle sammen til å føre de enkelte ved våre enkle vitnesbyrd bort fra fortapelsens vei hvor de nå vandrer!

«Det står et merkelig kvinnemenneske nede ved døren — hun vil snakke med Dem. Hun sier hun heter Sofie, og at hun er predikant. Men jeg tror snarere hun er en tysker som er sluppet ut av et galehus. Hun ser så besynderlig ut.

Nede i salen traff jeg dette «merkelige kvinnemenneske». Hun svarte til benevnelsen. Hun var høy og mager, hadde et langt ansikt og små, underlige øyne. På hodet hadde hun en altfor stor hatt som var prydet med masser av røde blomster. Kjolen var vid og omfangsrik, slik som besteforeldrene våre brukte i sin ungdom. Over skuldrene hadde hun et stort silkesjal som forlengst hadde gått av mote. Og i hånden holdt hun en grønn, gammeldags parasoll.

Da jeg kom imot henne, smilte hun over hele ansiktet og sa med en tysk klang i stemmen:

«O bror, omsider har jeg då funnet hit. Jeg hørte Dem engang fortelle om denne misjonen, og så sa jeg: «Far, gi mig lov til å gå og besøke den derre broderen.» Og i dag sa han til meg: «Sofie, du tjente to kroner i går, dem

kan du gi til den misjonen, og så kan du preke for broderen med det samme.» «Men jeg har ingen preken,» innvendte jeg. Far svarte: «Du skal spasere dit ned og gi dem det som du sparer i trikkepenger. Jeg skal nok gi deg en preken underveis. Og her er jeg, og her er pengene.»

Jeg visste ikke riktig hva jeg skulle tenke og tro om henne. Tre engelske mil hadde hun gått for å komme hit med sin gave til misjonsarbeidet, og dersom hun prekte like så godt som hun praktiserte kristendommen sin, da hadde jeg virkelig lyst til å høre på henne. Jeg ba henne inn.

«Ja,» vedble hun med et stort smil over hele ansiktet sitt, og jeg kunne se at det var en dyp indre fred som preget hennes ellers så lite tiltalende ansikt, og det var en glede — en hellig glede bak ordene hennes som gjorde at en ikke ble trett av å se eller høre på henne. «Ja,» sa hun, «Gud har kalt meg til å skure og preke. Jeg er født til predikant, men da jeg er fattig, har jeg lært meg til å arbeide. Jeg gjør gjerningen min samvittighetsfullt, så folk liker å få fatt i meg, men når de får meg, må de finne seg i at jeg preker for dem. Uten preken blir det ikke noe arbeid, så skurer jeg som for Herren og preker for alle i huset. Hvor jeg hører hjemme henne? spør De. Jeg hører til hos Jesus, jeg, og jeg stoler på Gud i alle ting. Er

jeg arbeidsløs, så sier jeg det til Far. Han har det beste arbeidskontor, ingen behøver å betale noe der, og ingen behøver å vente. Han sender oss arbeid med det samme.

Hvor mange familien består av? — Fire, Faderen, Sønnen, den Hellige Ånd og meg. Jeg hadde spart meg 300 dollar, men det fikk en fyr rede på, så kom han og ville gifte seg med meg. Jeg var dum nok og gjorde det. På 3 uker ødela han pengene mine, så stakk han av. Det var allikevel billig. Jeg hadde nemlig forbrudt meg mot Guds bud: Gå ikke i åk med vantroens barn. Jesus sier: Ta mitt åk på eder. Men det lønner seg ikke å la djevelen stikke hodet sitt opp på den andre siden, for han trekker en helt annen vei enn Jesus. Han fikk narret meg inn i toget til helvete den gangen, og han lo av meg, men jeg slapp heldigvis av på første stasjon.

Jeg har ikke gått på skole, men da jeg giftet meg, kom jeg i skole, pleier jeg å si. Og jeg gikk på skolen i 3 uker, og det kostet meg 300 dollar.

Da mannen min forlot meg, sa han: «Hva vil du nå gjøre, når du blir uten meg?» «Gå,» sa jeg. «Jeg klarte meg før, og jeg gjør det vel nå også.» Jeg har ikke sett ham siden, men jeg håper at Gud vil frelse ham. Jeg gjorde min plikt. Jeg prekte for ham. Men jeg har ikke noe ønske om å treffe ham igjen — iall-

fall ikke før han blir et nytt menneske. Og nå kan jeg også preke for andre koner som mennene har løpt bort fra. Så mye har jeg iallfall lært — at jeg er i stand til å hjelpe dem.

Jeg tenkte så smått på å slutte med å skure. Det gikk vel an å finne seg en annen livsstilling, men det gikk videre. Da sa djevelen: Du kan like så godt gi opp alt sammen. Jeg fulgte det rådet, men på denne måten: jeg overlot det til Jesus.

Så fikk jeg arbeid hos en prest. Og der ble troen min satt på en alvorlig prøve, ja det så det forslo. Ja — hva mener du, bror? Man snakker om å forbedre drankerne, men jeg tror det er mere påkrevet å forbedre de kristne. Det er så mange av dem som er vaklende. «Kirkegårds-kristne» kaller jeg dem. De sitter på en gravsten og gråter og hylar, og de kommer aldri inn i Kristi oppstandelsesliv. Det er en levende frelser vi tilber og ikke en død. Likevel nøyes så mange med å få syndernes forlatelse uten tanke på samfunnet med den oppstandne Frelser.

Presten var av den sorten. Men Far brukte meg til å føre ham inn i lyset. En dag sa han til meg:

«Du, Sofie, hvorledes skal jeg få den kraften inn i mine prekener som du har når du ber uten forberedelse på bønnemøtene i kirken?»

«Å det er ikke vanskelig,» svarte jeg. «De

skal bare praktisere Deres preken en uke før De holder den. Jeg mener — De skal uken igjennom leve det som De vil preke om. Ta så sikte midt i blinken, så treffer De sikkert, for De skyter over, sikter altfor høyt, derfor går Deres prekener over hodene på folk.»

«Sofie,» sa han, «du er bestandig så fylt, og jeg er nær ved å sulte ihjel.»

«Det er De skyld i selv. Gå bare bort til bordet. Det er dekket. Ta for Dem av rettene!»

«Men, Sofie, jeg skulle ønske jeg hadde din tålmodighet og ydmykhet, men nervene mine er så dårlige. Jeg mangler tålmodighet.

«Det kan De ikke låne av meg. Jeg har ingen ting å unnvære. Og De får heller ikke kjøpt slikt hos apotekeren. Men les ordentlig i Det nye Testamentet Deres, så får De det.»

«Ordentlig!» ropte han. «Hva mener du? Jeg leser det ordentlig. Jeg leser det jo både på gresk og engelsk.»

«Å bror! De leser det ikke ordentlig allikevel. Paulus sier at vi skal *glede* oss i trengsel — glede, ikke gråte. Men når trengslene kommer, så knurrer De. Om De virkelig ønsker tålmodighet, så *gled* Dem i trengslene, for Paulus sier: trengslene virker tålmodighet. En får det ikke på noen annen måte. Og «tålmodigheten gir et prøvet sinn,» og «et prøvet sinn gir håp», og «håpet gjør ikke til skamme». Ja — det er på den måten en entrer stigen som gir

bedre erfaringer, men De må ta det første trinnet, og glede Dem istedenfor å knurre. Og hva ydmykhet angår, så sier Peter: Ifør eder ydmykhet. Og de klærne får De ikke hos skredderen. Istedenfor å se misunnelig på meg, skulle De gå til Far og be ham om nye klær til Dem selv.»

«Når du først snakker om klær,» sa han, «så kan jeg si deg det, Sofie, at jeg går usselt klædt, men du går litt for farverikt klædt til bare vaskekone å være. Hvorledes kan du ha råd til det?»

«Å det er ikke så vanskelig. Klærne mine koster ikke det grann. Jeg vasker bortover hos fruene, og de gir meg de avlagte klærne sine. Og hvorfor skulle ikke jeg se fin ut? Jeg er barn av en konge. Mangler jeg noe — sier jeg: Far, jeg vil ha det og det! Og trenger jeg det, så får jeg det bestandig. Somme tider sier Far: Sofie, det er best for deg at du ikke får det. For det går ikke an å gi barna alt de roper etter.»

— — —
 «Ja, vi ber om mange dumme ting. Fikk vi alt sammen, så ville vi engang ikke vite hva vi skulle bruke dem til. Kanskje vi ville bli gla ved å bli kvitt dem igjen.

Ja, tenk, i 12 år bad jeg Far om å bli hedningemisjonær. Jeg ønsket å komme ut til hed-

ningene og preke. Men en dag jeg lå slik og ba, sa han:

«Nei, stopp litt, Sofie, si meg — hvor er du født henne?»

«I Tyskland,» svarte jeg.

«Og hvor lever du nå?»

«I Amerika.»

«Ja ja, da er du jo misjonær i et fremmed land.»

Da ble jeg klar over stillingen min. Så spurte han meg videre:

«Hvem bor i leiligheten over deg?»

«En familie fra Sverige.»

«Og over dem igjen?»

«Noen sveitsere.»

«Og i bakgården noen italienere og bak dem igjen noen kinesere, ikke sant? Og du har aldri snakket et ord til dem om min Sønn. Tror du virkelig at jeg vil sende deg mange tusen mil herfra til fremmede land, til hedningene, når du bor midt iblant dem og går og fortier det som kan redde sjelene deres?»

Da begynte jeg straks å arbeide. Og jeg har sett — når vi begynner der hvor anledningen er nærmest, så gir Gud oss enda mere. På ny hadde jeg spart sammen noen penger, og jeg fikk vite at bare noen dollar kunne holde en liten japansk gutt på skolen. Jeg ga de pengene, og nå er gutten misjonær blant sine landsmenn.

Så fikk jeg greie på negrene i Syd-statene. Og Far sa: «Sofie, der har du anledning!» Men da var jeg plutselig blitt gjerrig, og jeg ga bare en halv dollar. Men det lurte jeg meg selv på. Jeg merket at det var noe i veien, og det var som om Far sa til meg: «Alt hva jeg eier, gir jeg deg, og du vil ikke engang gi litt av det tilbake. Det ble riktig ille med meg. Jeg hadde ikke fred, og den kom ikke tilbake til meg før jeg bød meg til å underholde en bibelkvinne nede blant negrene. Så nå har jeg henne til å undervise for meg der nede. På denne måten kan jeg både være i Japan og Syd-statene og her i New York. Jeg kan preke på tre steder som var jeg en tredelt person. Ja, det kan jeg si, bror, det er en herlig oppgave jeg har fått — å arbeide for Jesus.»

Jeg følte meg liten der jeg sto. Og da jeg så på henne, glemte jeg helt å se på hennes mindre pene utseende. Jeg så i henne bare en konges datter. Tenk at denne kvinnen arbeidet og vitnet om Jesus så selvforglemmende og helt at hun var i stand til av det lille hun tjente å frambringe en misjonær i Japan og å sende en bibelkvinne til Syden. — Det var mere enn ydmykende for oss andre!

«Men hvorledes kan De gi så mye bort?» spurte jeg. «Hva lever De av selv?»

«Å — jeg lever ganske alminnelig. Klærne mine koster ikke mye. Om morgenen drikker

jeg litt kaffe og spiser et rundstykke. Det andre jeg spiser får jeg hvor jeg arbeider. Jeg behøver ikke mere enn det lille værelset som jeg leier. Men pris skje Gud — i himmelen har jeg palasset mitt! Min eldre bror har beredt det til meg. Og han har lovt meg å komme igjen og hente meg! Det som jeg trenger mens jeg lever, det sørger Far for. Jeg er så trygg i hans forvaring? Selges ikke to spurver for en penning? Fuglene går ikke i kirken, og allikevel sier Boken at ingen av dem faller til jorden uten at Far i himmelen vil det. Og jeg er mere verd fordi jeg er barn. Vi glemmer ofte at han er med oss, men han glemmer aldri. Det er ikke så lenge siden jeg lærte det om igjen.

Jeg tar bestandig om morgenen fram Bibelen og ser hva Far har å fortelle meg. Her forleden slo jeg opp: Fader vår, du som er i himmelen, og jeg sa: «Far, det kan jeg jo utenat, gi meg noe friskt.» Så slo jeg opp og leste noe annet.

Jeg hadde ikke penger den morgen til kaffe og rundstykke, men jeg tok ikke det så hardt, for, tenkte jeg, det blir nok litt mat hvor jeg kommer hen. Men da jeg kom til arbeidsplassen min, hadde de alt spist. Vel, så kan jeg vel vente til middag. Men før middagen gikk fruene ut og glemte meg fullstendig. Det ble ingen middag heller.

Jeg ble tidlig ferdig og gikk hjem, men da

var jeg så sulten at det skrek i meg. Og jeg sa: «Far, hva mener du med dette? Du sier at du aldri forlater meg, men nå har jeg arbeid i hele dag uten mat. Og så begynte jeg beidet i hele dag uten mat.» Og så begynte jeg å klage og syte. Men Far stanset meg: «Sofie! Du leste i Boken min tidlig i dag, men da du kom til bønnen min: Gi meg i dag mitt daglige brød! så leste du den ikke, men sa: «Gi meg noe friskt!» som om det var for gammelt. Fordi du får disse tingene av meg hver eneste dag, glemmer du å være takknemlig.»

Da så jeg at jeg hadde syndet, og jeg falt ned på kne og sa: «Tilgi meg, Far! Gi meg i dag mitt daglige brød, for barnet ditt er sultent.»

Jeg hadde nesten ikke bedt bønnen til ende før noen banket på døren min, og min vertinne kom inn med kaffe og kjeks.

«Jeg trodde De kanskje var altfor trett til å lage noen aftensmat nå, så tenkte jeg at jeg kunne gi Dem litt,» sa hun.

Jeg begynte å love og takke Gud for hans godhet. Vertinnens mann som er en Gudsfornekter, hørte det og kom inn for å se hva det var på ferde. Han ble ganske beveget da han hørte hvorledes bønnen min var blitt besvart.

Vertinnen er katolikk, og hun sa:

«Sofie, De priser bestandig Jesus og snakker bestandig om Jesus. Hvorfor nevner De aldri

den velsignede jomfru? Jeg ber til henne og venter å møte henne i himmelen.»

Da fortalte jeg henne at dersom hun ventet å se Jesu mor i himmelen, så måtte hun først stifte bekjentskap med Sønnen, for ellers kom hun aldri til himmelen.

«Men det er da Peter som har nøklene til himmelen?» sa hun forundret.

Jeg svarte henne ganske liketil at for meg var det det samme hvem som hadde nøklene, for Jesus har sagt meg: Jeg er døren, den som går inn gjennom meg, han blir frelst ... Og da betyr det så lite for meg det med nøklene ...

Det er herlig å være med Jesus alene, og å leve for ham! Men nå må jeg gå, bror, jeg kommer igjen en annen gang om Far tillater det.

Jeg fulgte henne ned til døren og gikk så langsomt tilbake til værelset mitt. Og jeg takket Gud for den preken jeg hadde fått. Det var som hadde jeg funnet den plassen i det himmelske som Gud hadde beredt meg i Kristus Jesus.

Denne alminnelige vaskekonen brakte med seg en luftning som løftet meg opp og førte meg inn i et fullere samfunn med Gud, min Far. Og jeg så framover med glede og forventning til den dag Sofie atter skulle komme hit til meg med sin herlige «preken».

Det gikk 15 år.

I disse årene hadde Sofies «preken» fått en stor utbredelse. Og Paulus' ord i 1. Kor. 1, 27—28: «men det som er dårlig i verden, det utvalte Gud seg for å gjøre de vise til skamme, og det som er svakt i verden, det utvalte Gud seg for å gjøre det sterke til skamme, og det som er lavt i verden, og det som er ringaktet, det utvalte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre til intet det som er noe ...» ble stadfestet for meg på en dyp måte.

Mange sjeler har funnet frelse gjennom denne «preken», blant andre en engelsk adelsmann som siden har helliget sin tid og sine penger til Guds tjeneste.

Mange troende mennesker er blitt ført inn i et dypere liv, hvor de fornekter seg selv for Kristi skyld.

Og Sofies eksempel har ført til dannelse av et «Stedfortrederselskap» — det vil si et selskap som består av mennesker som ikke selv kan dra ut som misjonærer, men som underholder stedfortredere. Gjennom denne misjonen har over hundre innfødte predikanter kommet inn i arbeid blant sine landsmenn.

— — —

Så traff jeg Sofie igjen. Hun hadde ikke forandret seg stort. I hvert fall hadde ansiktet

hennes den samme glede og fred over seg som før.

«De ser jeg ser mye bedre ut enn sist, Sofie,» sa jeg.

«Å ja, det er vel ikke mere enn rimelig,» svarte hun. «Jesu religion er ikke en mager levevei. Jeg får kjærlighet til frokost, glede til middag og fred til aftens. Siste år betalte jeg ikke en eneste øre ut til kjøtt. Og da året var omme, hadde jeg spart sammen henved 150 dollar som jeg sendte en misjonær til Afrika for.»

«Og De arbeider bestandig like iherdig?»

«Å ja,» svarte hun. «De vet Gud kalte meg til å skure og til å preke. Det finnes mennesker som er helliggjort overalt unntagen på hendene — de liker ikke å arbeide med dem. Men jeg representerer den arbeidende Jesus. Han var ikke redd for å arbeide. Når hendene mine blir harde av å spille på pianoet mitt — så kaller jeg skurebrettet — så sier jeg: nå ligner de Jesu hender. Å vaske klær, det er et arbeid som bringer renhet, og i det åndelige arbeid er det nesten på samme måte, dess renere en blir, dess mere kraft får en også. Jo — jeg arbeider hardt, og så kommer djevelen til meg og lar meg få vondt i ryggen. Han så vel helst at vi ble dårlige alle steder slik som han gjorde med Job, som fikk byller over hele kroppen. Jeg fikk meg en gyngesto!, men jeg kom aldri til

å sitte i den, den passet liksom ikke inne hos meg, så sa Far til meg en dag:

«Gi stolen til den stakkars syke mannen i leiligheten ved siden av deg. Du kan lene deg til meg, jeg skal være lenestolen din.»

En av damene som jeg vasket for, sa til meg: «Sofie, vil du vaske for meg i himmelen?»

«De må nok vaskes før De kommer dit,» svarte jeg henne. Hun er et slikt menneske som har noe å utsette på alle mennesker. Jeg kaller henne «fru Hui og Hast». Det er mange som hører til i den familien. Bestandig roper hun til meg: «Skynd deg, Sofie! Skynd deg!» Men jeg sier nå rent ut jeg, bror, at hui-og-hast-arbeid det er djevelens arbeid — det er han som lærer oss til slikt. Fred og ro — det er Herrens lære. Jeg pleide å reise med hui-og-hast-toget da jeg bodde i Romerne 7, men siden jeg flyttet over til takksigelsesgaten, kjører jeg med toget som går fra Romerne 8. Det er ingen fordømmelse lenger ... Jesus er togfører, så det er ikke fare for sammenstøt eller uorden på linjen.

Men den derre fru, hun kjører på hui-og-hast-toget. Hun har ikke tid til å be før etter vasken. Om morgenen bryr hun seg ingen ting om Gud, men når det blir mørkt, sier hun: «Nå er det best De ber, Sofie.» Hun vil gjerne ha Gud til å passe på seg om natten. Men det er ikke bra bare å gå og se på andres feil, for

da blir en skjeløyd. Når hun så har noe å utsette på meg, så sier jeg til Jesus:

«Det er deg som arbeider her for henne, og du vet det er 6 baljer tøy som vi skal vaske, men når hun sier: Skynd Dem! så bry deg ikke om det! Det er på den måten som jeg bevarer tålmodigheten, og det er nødvendig, for mister jeg den, er all ting tapt. Og det er noe som er altfor godt å miste, nemlig å ha Gud i oss og omkring oss, over oss og under oss, så han holder oss varme om vinteren og kjølige om sommeren. Jeg behøver ikke å reise til helliggjørelsesmøter for å bli oppvarmet. Jeg tar hele Jesus. Han er min hellighet. Det hjelper så lite om en er en engel i kirken og en djevel i hjemmet sitt. Det er en stor forskjell og kirkelighet og kristelighet. Somme mennesker er så søte når de er i kirken, men så sure når de er hjemme, så en skulle tro de hadde sudd i seg eddiksyre. Jeg vil helst ha en religion som holder hjemme i stuen min. Vi kristne har grunn til å være søte hele dagen, for Jesus bevarer oss. Men jeg har oppdaget, for å bli i ham må en dø, ja til og med være med i sin egen begravelse. Først dør en fra sitt dårlige selv, så fra sitt gode selv. Og jo fortere en går med på å dø, desto bedre kan en leve. Jeg har vært i min egen begravelse og er kommet levende hjem igjen, for nå lever jeg Jesus oppstandelsesliv.

En dag sa en mann til meg: «Det er ikke noe liv etter dette.»

«Tjener en Jesus, så eier en et herlig nå,» svarte jeg.

«Hva vil du helst være: en millionær med dårlig samvittighet eller en med god samvittighet uten millionene?»

Jeg svarte ham at jeg var meget heldig stillet, for jeg hadde en god samvittighet og var barn av en millionær. Det er bedre enn å eie millioner selv. Så slipper en mye bryderi, og er en uten penger, eller trenger en noe, så sier en bare: «Far, jeg trenger det og det!» Og så gir han oss det. Somme ganger eier jeg ikke en øre i lommen, men jeg har bestandig et fullt hjerte og en rik Far.

Det er så mange regnværskristne. De gråter så snart noe går imot dem. Det er som glir det en sky for solen hver gang de kommer i en prøvelse. Men jeg liker best å vandre i solskinet jeg, og det kan jeg når jeg bare lar solskinet slippe inn, og da stråler Jesus ut fra oss igjen. Der jeg kommer og vasker, sier pikene: «Nå kommer «Solskinnet». Gi oss et av dine hallelujaer, Sofie!»

Naturligvis kommer også djevelen og frister meg. Han fikk jo lov til å prøve Job. Men Herren satte et gjerde rundt om ham, så djevelen kunne bare springe omkring til han ble om i føttene, men han kunne ikke røre Job.

Og han får ikke lov til å røre meg heller. Og kommer han, så ber jeg bestandig Jesus å se etter hvem som banker på døren.

«Nå er den gamle fyren ute igjen,» sier jeg, «du forstår best å klare opp med ham. Somme ganger forsøker han å sende visittkortet sitt opp — for De vet vel, bror, at motløsheten er djevelens visittkort? — men jeg tar ikke imot det. Nå om dagene er han ofte ganske godt innsukret, så det er vanskelig å kjenne ham igjen, men han er nå den samme likevel da. Løftene hans er som vannbakkels — det skulle liksom være fløte inni, men det er det aldri, de er bare oppblåste og hule inni. Det hender han kommer og sier: «Nå hvorledes føler du i dag, Sofie, hva føler du?» Da svarer jeg ham ganske enkelt: «Hva kommer det deg ved? Jeg har ingen ting med din fru Følelse å gjøre. Jeg følger bestandig fru Tro!» Ja, bror, det er på denne måten at jeg får ørnevinger så jeg flyr opp over djevelens fristelser. Det er den sykelen som jeg kommer av gårde med, den velter ikke andre mennesker, men løfter dem opp.

Her om dagen sa Far til meg mens jeg vasket:

«Ta teksten og la den ligge i bløyt. Jeg vil tale den inn i deg, så kan du tale den ut igjen.»

Jeg visste at det ikke gikk an å snakke eller tale hele tiden, for undertiden må jeg være stum som en mumie, men jeg sa: «Far, jeg har ikke noe møte å gå på, men du vet hvor jeg

bor, så ønsker du at jeg skal gå et eller annet sted, så send bare bud på meg.»

Da jeg kom hjem, lå det en innbydelse til et møte i Brooklyn. Jeg pyntet meg litt, De vet, bror, Gud er flink til å klæ oss, bare vi prøver ham. Han er sparsommelig og får tingene til å vare lenge. Se bare på denne sløyfen her. Den har sittet på nattkappen min, men Far ga meg den idé at jeg kunne sette den på hatten som jeg bruker om dagen, så gjorde jeg det. Ja — nå bruker jeg hverdagsklærne mine, men når jeg kommer til himmelen, får jeg søndagsklærne mine. Da blir jeg ikke til å kjenne igjen ...

Da jeg kom til Brooklyn, glapp hukommelsen min. Jeg var ikke i stand til å huske hva gaten het. Jeg sto der oppråd og sa: «Far, jeg har skurt i hele dag. Det er langt hjem, men kan ikke du si hvor gaten ligger. Du vet jo alle ting.» Det kan godt hende at Vår Herre smilte, da han så meg stå der. Men da jeg hadde stått et øyeblikk, sa han: «Mitt barn, det er Prospect Place, neste gate når du dreier om hjørnet.» Jeg takket ham og gikk. Gud kan en tale til midt på gaten. Jeg behøver ikke å vente til jeg kommer på bønnemøtet. Han er en hverdags-Gud. Ikke bare en søndags-Gud. Jeg trenger nettopp en slik mandags-Gud som jeg kan ha med meg hele uken.

En italiener sa til meg:

«Hvorfor har dere ingen Gud på kirkeveggen?»

«Jeg har Gud i hjertet mitt,» svarte jeg, «det er mye bedre enn på veggen. Deres Gud på veggen kan ikke høre bønnene, men min Gud i hjertet mitt kan det. Alle har en Gud. Han må være enten klær eller mat eller hva som helst, de tilber ham likevel. Men jeg har en levende Gud, og han bor hos meg. — Ikke sant, bror, den som ikke har fått den Hellige Ånd i seg, han er ikke annet enn et vandrende lik?»

Etter det møtet fulgte jeg en dame hjem. Hun sa: «Sofie, De må være svært trett. Ta et glass av denne vinen — den er hjemmelaget.»

«Nei!» sa jeg, «disse hjemmelagede djevlene er akkurat like så slemme som de andre.» Vi må ta oss i vare. Drankeren har kanskje en konstabel til å se etter seg, men oss kristne er det 6 mennesker som holder øye med så snart vi er utenfor kirken.

«Hvor var du henne i aften, Sofie?» spurte en meg. «Var du ute og fisket?»

«Ja — det var jeg sikkert. Jeg var nede i diamantgrubene — det kaller jeg kineserkvartalet — fordi det er så mange uslepne diamanter der, som en kan få fatt på og polere for Jesus. Det er en god fiskeplass. De har møter der til over midnatt, så jeg kan arbeide for meg selv

om dagen og for Herren om natten. På veien nedover ga jeg en rik mann en traktat mens vi satt sammen på trikken.»

«Tror De at De kan omvende meg?» spurte han.

«Det vil ikke skade Dem om De ble omvendt,» svarte jeg.

«Men er De selv som De burde være?»

«Ja, hvorfor ikke?» sa jeg. «Nå har Herren i over tredve år pusset meg med sandpapir, så det er på tide at kantene er slipt av meg.»

Ja — slik preker jeg bestandig hvor jeg kommer, bror. Det har jeg gjort nå i 30 år.

De kjenner meg alle sammen der nede i misjonshuset. «Hallo, mutter, kan du ikke gi oss en kopp kaffe?» roper noen unge gutter etter meg. «Joda, kom bare med til møtet så,» roper jeg tilbake. Så kom hele flokken etter meg, men de satte seg ned og begynte å sove. «Du må dytte til meg når Sofie skal preke,» sa de til naboene sine. For de vil svært gjerne høre meg, for de vet at jeg elsker menneskene, ikke fordi jeg er så elskverdig, men fordi Jesus elsker meg.

Jeg går også inn i vertshusene og henter folk med til møtene. Og jeg må si: de kristne følger ikke med tiden. De knurrer gjerne over den store gassregningen når det har vært holdt vekselmøter. Men vertshuseieren har 30 gassbluss brennende hele aftenen og knurrer aldri.

Han gjør alt hva han kan for å følge med tiden, så de unge mennene får lyst til å komme igjen. Men hvorfor skulle jeg ikke gå derinn og tale til dem om Jesus? Han har jo selv sagt: «Forkynn evangeliet for *all* skapning?» Og da kan en ikke ta feil.

Det er noen som forteller at jeg har talt til en treindianer utenfor en sigarforretning. Ja det kan godt hende det. Jeg ser jo ikke så godt, men det er verre å være en kristen trestøtte som aldri snakker til menneskene om Jesus. Djevelen har sine utsendinger rundt omkring, og de er ikke redd for å snakke åpent til menneskene om hva som helst. Hvorfor skal *vi* da være det?

Da jeg kom hjem fra møtet, var kl. 3 om morgenen. Jeg kokte en kopp te og så ble jeg sittende og snakke med Jesus. Og jeg glemte rent sengen. Men plutselig kom jeg til å tenke på den, og jeg sa: «Herre, nå tror jeg at jeg må gå i seng, for jeg har 7 baljer tøy å vaske i morgen.» Men da så jeg at klokken var 6. Da sa jeg til Jesus: «Herre, nå kan jeg ikke gå til sengs, derfor må du gi meg noe å leve på i dag!»

Og jeg fikk dette ordet: Som dagen er, skal din styrke være. Så gikk jeg til arbeidet mitt med et halleluja på lepene mine.

Som jeg sto og vasket nede i gården den dagen hos en kjøpmann, hørte jeg at noe kom

fallende nedover. Dekk meg med dine vinger, Herre, ba jeg. Det braket ganske nær meg. Det var et skjerm Brett som hadde falt ned. Nå lå det ved siden av meg. Jeg sto uskadt. Men på sin flukt hadde skjerm Brettet knust en kostbar vase.

«De må be mye til Gud for forretningen min i dag, Sofie, for jeg må tjene mange penger for å erstatte den vassen,» sa kjøpmannen. Og jeg gjorde som han ba meg, og mens jeg ba solgte han for over det dobbelte av hva vassen kostet. «Dersom jeg hadde det som vassen kostet,» sa han etterpå, «så skulle jeg gi det til en misjonær.» På den måten ville han bestandig gi bort penger som han alt hadde brukt. Men jeg holder mer av Jesus enn som så. Jeg gir først, selv om det er lite. 10 øre og en ærlig bønn rekker.

Jeg kjente en mann som ville til Afrika som misjonær. Han var full av den Hellige Ånd og kjærlighet til sjelene. Men misjonsselskapene ville ikke sende ham ut. Han var for gammel, og de manglet penger, sa de. Men vår Herre gjør underverker som misjonsselskapene ikke kan gjøre. Han sa til meg: «Sofie, jeg vil gi deg et arbeid så du kan sende den mannen ut. De andre vil ikke anta ham, men så kan du og ditt vaskebrett være hans misjonsselskap.» Ja — det er penger ennå i det vaskebrettet. Og misjonæren gjør et godt arbeid der

ute, han leder mange sjeler til Frelseren og har i mange år hatt en stor menighet der ute.

Ganske nylig sa Far til meg: «Sofie, de trenger et orgel der ute hos den mannen. Og han har ikke annet misjonsselskap enn deg og ditt vaskebrett. Men nå skal du få 30 dagers arbeid, så kan du kjøpe et orgel til ham.»

Misjonæren fikk et orgel, og når jeg nå spiller på «pianoet» mitt her, så er det som jeg hører toner fra orgelet der ute. Og blir jeg trett, så når orgeltonene meg som oppmuntringer sendt fra Gud gjennom hedninger som er frelst.

Og nå venter jeg at Herren skal komme i kraft og herlighet, som bror Paulus sier, og vi skal rykkes bort og møte ham i skyene.

Men se etter, bror, at De har hånden Deres på en stakkars synders hender, så han kan bli med. Jeg har tatt den beslutningen — men se der er toget mitt. Jeg skal med. Ja — farvel, farvel ...!»

— — —

Korsets ord er vel en dårskap for dem som går fortaapt, men for oss som blir frelst er det en Guds kraft ... Har Gud ikke gjort denne verdens visdom til dårskap? For da verden ved visdommen ikke kjente Gud i Guds visdom, var det Guds vilje ved forkynnensens dårskap å frelse dem som tror, ettersom både jøder krever tegn, og grekere søker visdom, men vi forkynner Kristus korsfestet, for jøder et an-

støt og for hedninger en dårskap, men for dem som er kalt, både jøder og grekere, forkynner vi Kristus, Guds kraft og Guds visdom. For Guds dårskap er visere enn menneskene, og Guds svakhet er sterkere enn menneskene.
1. Kor. 1, 18—25.

— — —
Og han satte seg rett imot tempelkisten og så på hvorledes folket la penger i kisten; og mange rike la meget. Og en fattig enke kom og la to skjerver, som er én øre. Da kalte han sine disipler til seg og sa til dem: «Sannelig sier jeg eder: Denne fattige enke har lagt mere enn alle de som la i kisten. For de la alle av sin overflod, men hun la av sin fattigdom alt det hun eide, hele sitt livsopphold.»
Mark. 12, 41—44.